

SARA CATE

The good girl effect

Vertaald door Helma Lubbers

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Proloog

Jack

‘Iedereen is er,’ zeg ik terwijl ik achter in de schemerig verlichte bar ga zitten. ‘Hebben jullie de e-mail ook allemaal gekregen?’

‘Yep,’ zegt mijn beste vriendin Phoenix naast me.

‘Zekers,’ voegt Weston toe, die op zijn telefoon zit te scrollen.

In de hoek van het zitje zitten Julian en zijn zus Amelia. Ze zeggen niks. Julian doet dat als een vorm van verzet, maar Amelia zegt sowieso haast nooit iets. Ze bijt op haar lip en lijkt zich met de seconde ongemakkelijker te voelen.

Geen van beiden wil iets zeggen over de mysterieuze e-mail die hun vader iedereen gestuurd heeft en waarin hij ons vroeg om vanavond om stipt acht uur bij Geo’s te zijn. Ronan Kade is de mede-eigenaar van de seksclub waar ik al zeven jaar werk. Hij is ook mijn peetvader. Julian is zijn zoon en is nooit een groot fan van mij geweest.

Dat gevoel is wederzijds.

Zijn aanmatigende en hooghartige uitdrukking werkt me op de zenuwen. Julian en ik mogen dan samen opgegroeid zijn, maar dat verandert niets aan het feit dat ik hem een arrogante kwal vind.

‘Denk je dat hij nog komt?’ vraag ik, en ik kijk even om me heen.

‘Ja vast,’ snauwt Julian. ‘Tuurlijk niet. Hij zit waarschijnlijk aan de andere kant van de wereld op een of ander jacht. Hij heeft die mail gewoon gestuurd om ons hier bij elkaar te krijgen.’

Om ons zover te krijgen dat we met elkaar praten, denk ik bij mezelf.

‘En je zus? Zij stond ook in de mail,’ vraagt Julian alsof dat een

wapen is dat hij tegen me gebruikt. Hij vindt het blijkbaar nodig om me er nog even op te wijzen dat mijn eigen zus niet met me wil praten. Ze belt me niet terug, laat staan dat ze met me in één ruimte wil zijn.

Mijn vrouw is vorig jaar overleden en mijn jongere zus Elizabeth heeft het daar net zo moeilijk mee gehad als ik. Ze zag Em als een zus en heeft zelfs bij ons gewoond in de periode rond Ems dood. Maar toen ze mij het hardst nodig had, zat ik diep in de put. Ik had er moeten zijn voor mijn zusje en mijn dochter, maar ik kon het gewoon niet. Ik kon er amper voor mezélf zijn.

En nu is het mijn enige doel om mijn dochter van vier uit Parijs weg te krijgen en terug naar huis te gaan, waar we horen. Als deze mail van Ronan betekent wat ik denk dat het betekent, dan is dit misschien mijn kans.

‘We hoeven niet op Elizabeth te wachten,’ zeg ik zacht, want ik neem aan dat ze toch niet zal komen.

‘We zouden op iedereen moeten wachten,’ zegt Phoenix. Ze legt zacht haar hand op mijn arm. Ik kan haar niet aankijken, want ik weet dat ze gelijk heeft.

Precies op dat moment zwaait de zware deur open. Ik draai me om en zie dat mijn zus binnenkomt. Ze kijkt niemand aan wanneer ze naar onze tafel komt lopen en gaat zonder iets te zeggen op de lege plek zitten. Haar zwarte haar zit in een strakke knot op haar achterhoofd en haar gezichtsuitdrukking is hard, alsof ze pijn heeft. Die aanblik is als een stomp in mijn maag.

Niemand zegt iets. We zitten met zijn zessen rond de tafel achter in een groezelige kroeg alsof we wachten op ons noodlot.

‘En nu?’ vraagt Phoenix. Ik kijk haar aan en zie mijn eigen uitdrukking weerspiegeld op haar gezicht. Ze is al jaren mijn beste vriendin. Toen we klaar waren met school is ze met me meegekomen naar Parijs en ik denk dat ze op dit moment de enige persoon aan deze tafel is die me aardig vindt.

Wat betreft de anderen: Julian en Amelia zijn hier opgegroeid, hoewel hun ouders Amerikaans zijn; mijn zus is hierheen gekomen voor een balletopleiding; en Weston is een paar jaar geleden

hierheen gekomen om voor de club te werken.

Ik begin me onrustig te voelen door de ongemakkelijke stilte aan tafel. Ik hoop dat Ronan gaat aankondigen dat hij met pensioen gaat en zijn zoon aanwijst als zijn opvolger. Dat zou namelijk betekenen dat ik vrij ben om te gaan, want er is geen schijn van kans dat ik voor Julian Kade ga werken.

Net wanneer ik wil voorstellen om Ronan te bellen, trilt mijn telefoon.

Net als de telefoon van de anderen.

We kijken allemaal tegelijk omlaag.

‘Het is een mail van pap,’ zegt Amelia zacht, en ze glimlacht even.

Julian pakt zijn telefoon niet op; hij rolt alleen met zijn ogen.

‘Ik lees hem wel voor,’ zeg ik, en ik klik op de mail. ‘Beste kinderen,’ staat er, alsof we tieners zijn in plaats van een groep volwassenen van in de twintig en in de dertig.

Dit bericht is voor jullie zessen: Julian, Amelia, Jack, Phoenix, Elizabeth en Weston.

Dit nieuws zat er al een tijdje aan te komen en ik vermoed dat jullie inmiddels wel weten waar het over gaat. Met de hulp van mijn zakenpartner, Matis Moreau, heb ik de afgelopen kwarteeuw aan het roer gestaan van L’Amour. Het wordt tijd dat ik me officieel terugtrek.

Ik heb hierover gesproken met Matis en we zijn het erover eens dat de club van jullie moet worden.

‘Wacht,’ zegt Julian fronsend. ‘Van wie? Van wíé wordt de club?’

Ik kijk weer naar het begin van de mail, op zoek naar het antwoord.

‘Ik denk dat hij... ons allemaal bedoelt,’ zegt Phoenix.

‘Wij allemaal?’ vraagt Amelia. ‘Als in, dat we sámen eigenaar van de club worden?’

‘Fuck dit,’ mompelt Julian. Hij gooit zijn telefoon op tafel en pakt zijn drankje.

Ik zucht ontstemd en lees verder.

Ik ken jullie allemaal al vanaf jullie geboorte. Jullie ouders hebben een nalatenschap gecreëerd en jullie zijn samen opgevoed als een familie. Jullie zijn naar Parijs gekomen met een droom en hebben allemaal zo hard gewerkt bij L'Amour. Maar wat ik nu zie, zijn zes volwassenen die allemaal de weg zijn kwijtgeraakt. Jullie zijn uit elkaar gegroeid en hebben elk iets verloren wat onvervangbaar is. Ik weet hoe dat voelt.

Ik zie jullie potentie. Ieder van jullie heeft speciale kwaliteiten. Als jullie echt samen zouden werken, zouden jullie een club kunnen creëren die veel beter is dan wat jullie ouders al gecreëerd hebben.

Er is niks krachtigers dan familie. Jullie zes zijn familie, of jullie het nu zien of niet. Drie van jullie ontbreken in deze mail: Liam, Austin en Scarlett. Zij kiezen allemaal een ander pad voor hun leven, maar dit aanbod is ook voor hen als ze dat willen. En ik hoop dat dat zo is.

Aan de overkant van de tafel snuift mijn zus even en zodra ik opkijk zie ik dat ze haar kaken boos op elkaar klemt. Ik probeer me er niks van aan te trekken en lees verder.

Dat is waarom ik de club overdraag aan jullie zessen. Jullie mogen ermee doen wat je maar wilt. Verander de naam. Maak het je eigen. De enige voorwaarde is dat jullie de club minstens een jaar samen runnen. Als een van jullie zich terugtrekt, wordt Matis weer de eigenaar en dan zal hij de club verkopen.

Dit is geen straf. Het is een experiment. Ik heb gezien dat de club van jullie ouders levens heeft gered en ik hoop dat deze club jullie leven zal redden.

Eén jaar, dat is het enige wat ik vraag. Zodra het jaar om is, kunnen jullie doen wat jullie maar willen.

Ik smeeek jullie om het erop te wagen.

Vind je familie en maak dit je thuis.

*Hartelijke groet,
Ronan Kade*

Ik staar met open mond naar de mail. De rest van de tafel is stil; we laten het nieuws tot ons doordringen.

Opeens zie ik mijn plannen om Parijs te verlaten door mijn vingers glijpen. Als ik vertrek, raken de anderen deze kans kwijt. Wil ik dat echt op mijn geweten hebben?

Ik scroll weer door de mail. 'Er moet toch nog een addertje onder het gras zitten.'

'Nou, dat is dan duidelijk.' Elizabeth staat boos op. 'Het lijkt erop dat geen van ons de club krijgt.'

'Wacht even,' zegt Amelia smekend. Ze steekt haar hand op naar Elizabeth. 'Gaan we het niet eens overwegen?'

'Wát overwegen?' blaft Julian. 'De kans dat wij zessen opeens vleugels krijgen en naar Neverland vliegen is groter dan dat we gaan samenwerken en iets creëren wat daadwerkelijk een succes wordt.'

'Niet met die houding, nee,' zegt Weston op een sarcastische toon. Hij heeft de hele tijd amper opgekeken van zijn telefoon en ik denk niet dat hij interesse heeft in dit aanbod. Voor Weston is alles een grap. Hij is hier alleen om te feesten en dat weet iedereen. Als hij geen eigenaar kan worden van de club, dan gaat hij gewoon hier bij Geo's achter de bar werken, of bij een van de vele andere kroegen in Parijs. Er staat voor hem lang niet zoveel op het spel als voor de rest van ons en zijn toon werkt me op de zenuwen.

'Misschien heeft pap gelijk,' zegt Amelia. Ze wringt haar handen en kijkt de tafel rond. 'Misschien kunnen we samen eigenaar worden. Het zou kunnen lukken.'

Ze is amper uitgepraat als haar broer al opstaat. Weston doet hetzelfde.

'Wat een tijdverspilling,' klaagt Julian.

Amelia lijkt teleurgesteld, maar het enige wat ik zie is mijn zus die naast haar zit. Mijn zus, met wie ik al een jaar niet in dezelfde ruimte ben geweest. Wie weet wanneer ik deze kans weer krijg? Als ik mijn relatie met Elizabeth wil herstellen, is met haar samenwerken in de club misschien wel de enige manier om dat voor elkaar te krijgen. Het zou anders zijn dan elkaar alleen in het

voorbijgaan zien, zoals nu het geval is. We zouden samen moeten vergaderen. Ze heeft dan geen andere keus dan met me te praten.

Maar hoe ga ik in godsnaam de rest van de groep zover krijgen om ervoor te gaan? Als ik hen laat vertrekken en Ronans aanbod in rook opgaat, dan zal Elizabeth me blijven negeren en dan kan het wel nóg een jaar duren voordat ik weer een keer met haar in dezelfde ruimte ben. Dat mag ik niet laten gebeuren.

‘Eén jaar,’ zeg ik, en iedereen verstijft en kijkt me aan. ‘Eén jaar,’ herhaal ik. Ik sta op. ‘Ik bedoel... wat hebben we te verliezen?’

‘Maar waarom?’ vraagt Phoenix.

‘Omdat... Ronan gelijk heeft. We zouden er iets geweldigs van kunnen maken. We hebben allemaal wat anders te bieden. Amelia kan design en marketing doen, en West kan de bar runnen. Nix heeft zakelijk inzicht. Elizabeth...’

Mijn zus kijkt niet op, zelfs niet als ik haar naam noem. Ik slik mijn verdriet weg en ga verder.

‘Elizabeth heeft in heel Parijs gedanst in shows. Zij kan het hoofd entertainment zijn.’

‘En ik?’ vraagt Julian achter me.

Ik draai me weg van de tafel en staar hem aan. We zijn even lang dus ik sta oog in oog met die ene persoon die ik niet uit kan staan. Ik walg van het idee om met hem te moeten samenwerken, maar dit gaat niet om mij. Het gaat erom dat dit onbezonnen plan werkt, zodat ik hopelijk mijn zus terug kan krijgen.

Voor haar kan ik nog wel een jaar langer in Parijs blijven met deze pretentieuze, arrogante, zelfingenomen hufter.

‘Jij, Julian,’ zeg ik, en ik sla hem op zijn schouder, ‘jij wordt mijn partner.’

‘Jouw partner?’ Hij snuift.

‘Ja. Jij en ik zullen samen de club managen. En zodra het jaar om is, kunnen degenen die dat willen, vertrekken. En dan heb je de club helemaal voor jezelf.’

Hij bekijkt me met een kritische blik. Er hangt een ongemakkelijke spanning in afwachting van zijn antwoord. Het hangt nu allemaal af van Julian, de persoon die dit het minst hard nodig

heeft. Hij leidt een comfortabel leven dankzij zijn rijke familie.

We zijn nu allemaal overgeleverd aan zijn genade.

Hij frons en lijkt erover na te denken. 'Oké dan,' zegt hij uiteindelijk. 'Ik doe het.' Hij wendt snel zijn blik af en ik weet dat ik moet reageren, maar ik ben te verbaasd. Ik had nooit verwacht dat hij hiermee in zou stemmen.

'Wacht, dus we gaan dit echt doen?' vraagt Phoenix.

'Ik denk het,' zeg ik.

Ik kijk naar mijn zus, die me nog steeds niet aan wil kijken. In plaats daarvan glimlacht ze naar Amelia, die probeert om haar opwindings in de hand te houden.

'Ik ga een rondje shotjes halen,' kondigt Weston aan. Hij loopt naar de bar en gaat erachter staan alsof deze tent van hem is. En aangezien we hier allemaal opgegroeid zijn en de eigenaar kennen, is dat misschien ook wel een beetje zo.

De rest van ons blijft bij de tafel staan. Er klinkt zacht gepraat en nerveus gemompel en ik laat het allemaal even op me inwerken. Er gaat een steek van schuldgevoel door me heen omdat ik dit niet doe voor de club of de anderen. Het kan me niet schelen of de club het goed doet of failliet gaat. En ik geloof niet in Ronans boodschap dat we een soort verborgen waarde kunnen vinden als we met elkaar samenwerken. Deze mensen zijn mijn familie niet. Mijn familie is uit elkaar gevallen toen mijn vrouw stierf.

Nu is er nog maar één familielid in deze ruimte over wie ik me zorgen maak. Ik doe dit voor haar. Deze club runnen met Elizabeth betekent dat ik haar te zien krijg en met haar kan praten en hopelijk onze relatie kan herstellen. Zodra ik dat voor elkaar heb, neem ik mijn dochter mee terug naar Californië, waar we thuishoren. De anderen kunnen doen wat ze willen met de club.

Eén jaar. Dat kan ik wel volhouden.

Weston komt terug met een dienblad vol shotjes. Hem kennende is het iets goedkoops, alsof we net van school komen in plaats van volwassen mensen zijn die een bedrijf bezitten. Te oordelen naar de witte kleur en de suikerrandjes op de rand van de glazen, zijn het lemon drops.

‘Op de nieuwe club,’ zegt Phoenix opgewekt terwijl ze een glaasje omhooghoudt.

‘Wacht!’ roept Amelia, en we laten allemaal ons glas zakken. ‘Pap heeft gezegd dat we de naam mogen veranderen. Dus wat moet het worden?’

Het juiste antwoord komt meteen in me op. ‘Nou, hij zei dat onze ouders een nalatenschap hebben gecreëerd – een legacy. Dus ik zou zeggen dat wij hetzelfde moeten doen.’

‘Legacy,’ zegt Phoenix met een trotse grijns.

‘Ik vind het wel wat,’ zegt Amelia.

‘Op Legacy.’ Weston heft zijn glas.

‘Op Legacy,’ zegt de rest van ons. Dan slaan we allemaal ons shotje achterover – zelfs mijn zus, die haar boze frons heeft vervangen door een uitdrukking die vaag lijkt op warmte en hoop.

Deze hele onderneming zal vast uitlopen op een ramp. We hebben jaren onder Ronan en Matis gewerkt, maar hebben we echt genoeg geleerd om het zelf te doen? We hebben het niet in ons om te reproduceren wat Emerson Grant bijna dertig jaar geleden voor elkaar gekregen heeft. Misschien wel als we er vol passie in zouden gaan, maar zoals Ronan schreef: we zijn de weg kwijtgeraakt. We vechten allemaal voor iets anders dan deze club. Onze motivatie gaat veel verder dan dit bedrijf. Maar met een beetje geluk gaat mijn plan werken.

En zo is Legacy geboren.